

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 02, 2019

Nummer 2, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2334](#) 18-12-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2320](#) 14-12-2018

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:11091](#) 20-12-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:11149](#) 20-12-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4620](#) 14-12-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:5247](#) 13-12-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3408](#) 12-12-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4497](#) 20-11-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:693](#) 27-02-2018

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:8](#) 04-01-2019

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:9238](#) 19-12-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:11866](#) 18-12-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:6793](#) 11-12-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:6794](#) 11-12-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:5388](#) 30-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9660](#) 28-11-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:5618](#) 23-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:15100](#) 21-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10854](#) 14-11-2018
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:8824](#) 26-09-2018
[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:5066](#) 10-07-2018
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13270](#) 27-06-2018
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13273](#) 09-01-2018
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:16709](#) 14-12-2017
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:10632](#) 05-04-2017

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:4007](#) 13-12-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3905](#) 06-12-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3880](#) 05-12-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3979](#) 28-11-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3608](#) 15-11-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3516](#) 08-11-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3567](#) 07-11-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3450](#) 01-11-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 24-10-2018
zorgverzekeraar-ouders baby/Langeland ziekenhuis
Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Eiseres stond op de opstaplocatie van de toeristische fluisterboot in de gemeente Zutphen, toen een van de hoofdtakken van de naastgelegen kastanjeboom afbrak en op een zestal mensen viel. Eiseres heeft ernstig letsel opgelopen. Eiseres vordert een verklaring voor recht dat de gemeente tekort is geschoten in haar zorgplicht voor onderhoud aan de kastanjeboom en aansprakelijk is voor de geleden en te lijden schade. Naar het oordeel van de rechtbank is de gemeente aansprakelijk voor de schade door de afgebroken tak. De rechter toetst aan de Kelderluik-criteria. De gemeente heeft volstaan met een visuele controle van de boom, terwijl was geadviseerd om nader onderzoek te doen. Het was redelijkerwijs voorzienbaar dat door het niet opvolgen van dat advies voor de onder die boom dagelijks wachtende grote groepen mensen een gevaar voor ernstige letselschade in het leven is geroepen. Causaal verband tussen het nalaten en de schade is voldoende aannemelijk. De verklaring voor recht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2019:8

Zaaknummer: NL18.10401

Rechters: M.M. Klaasen, S.A.M. Vrendenbarg-Elsbeek en P.F.A. Bierbooms

Advocaten: A.H. Vermeulen en L. van den Ham-Leerkes

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Verzoeker was werkzaam als managing director. Op een gegeven moment is aan verzoeker voorgesteld om uit elkaar te gaan en hem is een vaststellingsovereenkomst toegezonden. Een paar dagen later kreeg verzoeker te horen dat collega's klachten tegen hem hadden ingediend. Weer een paar dagen later hebben de aandeelhouders van het bedrijf besloten om het mandaat van verzoeker met onmiddellijke ingang te beëindigen. Verzoeker stelt dat de ontbinding van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen aan de kant van de werkgever. Hij stelt dat het bedrijf doelbewust heeft aangestuurd op het scheppen van een onwerkbaar situatie en daarmee het einde van de arbeidsovereenkomst. Dat heeft de werkgever gedaan door verzoeker onder druk te zetten met georkestreerde verklaringen van medewerkers, door hem valselijk te beschuldigen van seksuele intimidatie, door hem zwart te maken bij collega's en klanten en door een showproces aanhangig te maken bij de interne klachtencommissie. Verzoeker verzoekt onder meer een billijke vergoeding van € 293.905 en een immateriële schadevergoeding van € 15.000. Niet is gebleken dat de klachten georkestreerd zijn, aldus het hof. Wel heeft de CEO ten onrechte aan verzoeker medegedeeld dat er klachten van seksuele intimidatie waren, en hij heeft die mededeling gedaan wetende dat voor dergelijke verwijten geen basis bestond in de hem bekende klachten. Het voorzienbare gevolg van dat onjuiste verwijt was dat verzoeker ten onrechte ernstig in diens persoonlijke integriteit werd aangetast en dat de druk om de arbeidsovereenkomst te beëindigen op oneigenlijke gronden werd opgevoerd. Verzoeker heeft recht op een billijke vergoeding, al is het ontslag niet volledig te wijten aan de werkgever.

Met name het verwijt van seksuele intimidatie heeft tot gevolg gehad dat verzoeker zich in zijn persoonlijke integriteit aangetast heeft gevoeld en heeft kunnen voelen. De billijke vergoeding zal een component moeten bevatten ter compensatie van dat gevolg. De genoemde factoren in onderling verband bezien rechtvaardigen een vergoeding ter hoogte van € 40.000 bruto.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:11149

Zaaknummer: 200.245.228/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, M.E.L. Fikkers en A.E.B. ter Heide

Advocaten: L.P. Kruidenier en B.H.E. Veldmaat

Wetsartikelen: 7:671b lid 8 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is met veel geweld de woning van een hoogbejaarde vrouw binnengedrongen, heeft haar op de grond laten vallen en laten liggen en heeft de vrouw, die niet meer in staat was zelfstandig overeind te komen en zich te verweren, op gruwelijke wijze verkracht. Verdachte heeft haar tevens geslagen toen zij op de grond lag en heeft haar huis vervolgens doorzocht en waardevolle goederen uit de woning gestolen. Slachtoffer durft nu niet meer alleen thuis te zijn en durft het huis niet meer uit. Toewijzing € 8.750 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:11091

Zaaknummer: 21-005926-17

Rechters: J. Dolfing, M.C. Fuhler en A. van Holten

Advocaten: M.I. Bloch

Wetsartikelen: 242 Sr, 246 Sr, 310 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft zijn (ex-)vriendin neergestoken, waarna zij aan haar verwondingen is overleden. Shockschade toegekend van € 20.000 aan zowel de nicht van het slachtoffer als haar 11-jarige zoontje die allebei getuigen zijn geweest van de steekpartij. De rechtbank heeft gekeken naar bedragen die in soortgelijke gevallen worden opgelegd, waarbij de rechtbank opmerkt dat bij shockschade de specifieke omstandigheden van het geval zó bepalend zijn, dat verschillende strafzaken zich nooit echt goed laten vergelijken.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:9238

Zaaknummer: 13/654136-18 (Promis)

Rechters: K.A. Brunner, A.W.C.M. van Emmerik en R.A.J. Hübel

Advocaten: M.F. Wijngaarden en L. Scheffer

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer met een mes vijftien keer te steken in hoofd, hals en bovenlichaam. Slachtoffer heeft aan de steekpartij littekens, steekwonden en PTSS overgehouden. Toewijzing € 12.500 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:11866

Zaaknummer: 03/700214-18

Rechters: A.M. Schutte, V.P. van Deventer en A.H. de Hamm-van Water

Advocaten: A. Cinar

Wetsartikelen: 287 Sr, 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Cassatie in het belang der wet. Ongegrondverklaring door rechter-commissaris van bezwaarschrift tegen beslissing van officier van justitie dat aan benadeelde partij (wiens vader door een misdrijf is overleden) geen afschrift of inzage van stukken wordt verstrekt. Vraag of slachtoffer bij het uitblijven van vervolging op grond van artikel 51b lid 1 Sv recht heeft op kennisneming van de stukken met betrekking tot het onderzoek naar dat strafbare feit beantwoordt de Hoge Raad ontkennend. De wettelijke regeling (art. 12, 12f, 51a, 51ac en 51b Sv) waarborgt dat het slachtoffer voldoende mogelijkheden heeft om zich te informeren over de wenselijkheid en haalbaarheid van het doen van beklag als bedoeld in artikel 12 Sv en om in een dergelijke beklagprocedure zijn belangen te (doen) behartigen. Daarnaast zou bevestigende beantwoording van de vraag meebrengen dat in gevallen waarin (nog) geen vervolging plaatsvindt, niet goed valt te begrenzen welke – mogelijk zeer gevoelige – informatie uit het opsporingsdossier voor kennisneming aan het slachtoffer beschikbaar dient te worden gesteld. Volgt verwerping.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-12-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2334

Zaaknummer: 18/00738

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Wetsartikelen: 51b Sv

RECHTSPRAAK

In de procedure gaat het om een bloemenkweker die schadevergoeding vordert wegens aantasting van haar gewassen. De Hoge Raad overweegt onder meer dat aan een algemeen aanbod om tegenbewijs te leveren door middel van getuigen, de rechter niet ongemotiveerd voorbij mag gaan. Wanneer de rechter voorshands, behoudens tegenbewijs, bepaalde feiten als vaststaand aanneemt, hoeft een partij dit voorshands geleverde bewijs niet eerst te ontkrachten om tot tegenbewijs te worden toegelaten.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-12-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2320

Zaaknummer: 17/04388

Rechters: E.J. Numann, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, M.V. Polak en H.M. Wattendorff

Advocaten: R.M. Hermans, J.W. de Jong en R.P.J.L. Tjittes

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Webcamafperser veroordeeld voor verschillende delicten, waaronder aanranding van minderjarige meisjes via de webcam door te dreigen compromitterend beeldmateriaal onder andere via Facebook te openbaren aan personen in hun directe omgeving en afdreiging en oplichting van mannen door te dreigen via de webcam verkregen beeldmaterialen te openbaren aan personen in hun directe omgeving. Hof staat toe dat slachtoffers in categorieën worden verdeeld wat betreft de vorderingen tot immateriële schadevergoeding. Een en ander brengt het hof tot de volgende categorieën basisbedragen: a) het bewegen tot het plegen van ontuchtige handelingen: € 1.500, b) het pogen te dwingen tot het plegen van ontuchtige handelingen onder dreiging met verspreiding van een of meer kinderpornografische afbeeldingen: € 4.000, c) het verspreiden van een of meer kinderpornografische afbeeldingen: € 4.000, d) het dwingen tot het plegen van ontuchtige handelingen onder dreiging met verspreiding van een of meer kinderpornografische afbeeldingen: € 6.000 en e) het (pogen te) dwingen tot het plegen van ontuchtige handelingen onder dreiging met verspreiding van een of meer kinderpornografische afbeeldingen én het verspreiden van een of meer van dergelijke afbeeldingen: € 7.500. Van deze basisbedragen kan het hof afwijken op basis van de persoonlijke omstandigheden van het betreffende slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4620

Zaaknummer: 23-00107717

Rechters: W.M.C. Tilleman, A.M. van Woensel en R. Kuiper

Wetsartikelen: 248a Sr, 246 Sr en 240b Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte wordt veroordeeld voor het zich meermalen schuldig maken aan het plegen van ontucht met zijn minderjarige dochter vanaf haar 14e levensjaar, alsmede aan verkrachting toen zij meerderjarig was. Toewijzing € 20.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Het hof ziet geen aanleiding om het door slachtoffer gevorderde bedrag te matigen; dat er ook andere factoren een rol kunnen hebben gespeeld bij de diagnose PTSS, zoals door de verdediging naar voren is gebracht, maakt dat niet anders.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:5247

Zaaknummer: 20-001229-17

Rechters: S.C. van Duijn, P.M. Frielink en M.I.A. Schlaghecke-Bouman

Wetsartikelen: 242 Sr, 245 Sr, 248 Sr en 249 Sr

RECHTSPRAAK

***Appellant komt niet in aanmerking voor verzochte bevordering.
Immateriële schadevergoeding wegens overschrijding redelijke
termijn.***

De voormalige politieregio Rotterdam-Rijnmond is in oktober 2012 gestart met de uitvoering van het loopbaanbeleid. De korpsleiding heeft het criterium van een beoordeling 'boven de norm' uitgelegd als een beoordeling met als totaaloordeel een 4 (goed, voldoet in ruime mate aan de functie-eisen). De Raad deelt de conclusie van appellant dat een totaalscore 4 had moeten worden toegekend niet. Dit betekent dat geen sprake is van een beoordeling boven de norm. Appellant komt dan ook niet voor de verzochte bevordering op grond van het loopbaanbeleid in aanmerking. Overschrijding van de redelijke termijn. De korpschef dient te worden veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade aan appellant ten bedrage van € 1.500.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 13-12-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:4007

Zaaknummer: 16/5835 AW

Rechters: H. Lagas

Advocaten: S.A.J.T. Hoogendoorn, A.M.A.C. Theunissen en F.W. Maliepaard

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Oud-leraar van basisschool veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden waarvan acht maanden voorwaardelijk met bijzondere voorwaarden (reclasseringstoezicht en gedragstherapeutische behandeling) wegens seksueel misbruik van minderjarige leerling uit groep 8. De feiten dateren van ruim twintig jaar geleden, de verdachte is inmiddels 78 jaar. Gedeeltelijke toewijzing schadevergoeding benadeelde partij tot € 10.000 ter vergoeding van immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3408

Zaaknummer: 22-002683-18

Rechters: M.J. de Haan-Boerdijk en M.A.J. van de Kar

Wetsartikelen: 245 Sr

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheid kort na start eigen bedrijf geeft geen aanleiding tot afwijken van het uitgangspunt bij het vaststellen van het maatmaninkomen.

Afwijzing aanvraag om hernieuwde toekenning van een WAZ-uitkering. Voor het vaststellen van het maatmaninkomen van een zelfstandige is van belang de uitspraak van de Raad van 17 augustus 1993, ECLI:NL:CRVB:1993:ZB2889. Het UWV heeft het maatmaninkomen in het kader van de WAZ terecht vastgesteld op het minimumloon. De omstandigheid dat appellant binnen enkele maanden na de start van zijn bedrijf arbeidsongeschikt is geworden ten gevolge van een auto-ongeval, geeft geen aanleiding om af te wijken van de hoofdregel bij de vaststelling van het maatmaninkomen: de door de Belastingdienst geaccepteerde dan wel vastgestelde winst over het eerste boekjaar van de onderneming vormt het uitgangspunt. Dat appellant andere fiscale keuzes zou hebben gemaakt als hij had geweten dat het inkomen als zelfstandige van invloed zou zijn op zijn maatmaninkomen voor de WAZ doet hier niet aan af.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-12-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3905

Zaaknummer: 15/5690 WAZ

Rechters: J.S. van der Kolk, I.M.J. Hilhorst-Hagen en R.B. Kleiss

Advocaten: J.B. de Jong en M.J. van Steenwijk

RECHTSPRAAK

Percentage arbeidsongeschiktheid WGA-uitkering is juist vastgesteld. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Appellante was laatstelijk werkzaam als functioneel applicatieconsultant. Zij heeft zich vanuit de situatie dat zij een uitkering op grond van de Werkloosheidwet ontving, ziek gemeld wegens klachten na een ongeval. Vervolgens heeft appellante recht op een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet WIA. Daarbij is de mate van arbeidsongeschiktheid in bezwaar vastgesteld op 42,95%. De rechtbank heeft het bestreden besluit ongegrond verklaard. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak. Voldoende medische grondslag. Beperkingen niet onderschat. Passendheid van de geselecteerde functies voldoende gemotiveerd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-12-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3880

Zaaknummer: 16/4989 WIA

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: H.E. Jacobs en A.P. van Stralen

RECHTSPRAAK

Verzoeker is door een verkeersongeval in coma geraakt. Het ongeval vond plaats toen verzoeker, die veel te hard reed in zijn auto binnen de bebouwde kom, aan het inhalen was en verweerder 1 (die eveneens in een auto reed en ingehaald werd) linksaf sloeg. Verzoeker verzoekt een verklaring voor recht dat verweerder 1 en verzekeraar Allianz hoofdelijk aansprakelijk zijn en dat zij hoofdelijk worden veroordeeld om een voorschot van € 50.000 smartengeld te betalen. Verweerders zijn aansprakelijk nu verweerder 1 in strijd gehandeld heeft met artikel 18 lid 1 RVV. In verband met eigen schuld van verzoeker zijn verweerders voor 25% aansprakelijk voor de schade. Er wordt geen billijkheidscorrectie ex artikel 6:101, lid 1 BW toegepast. Aan verzoeker is een voorschot toegekend van € 25.000 voor de geleden en nog te lijden schade.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 30-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:5388

Zaaknummer: C/18/184771 / HA RK 18-86

Rechters: M. Griffioen, L.T. de Jonge en J. Wichers

Advocaten: J.J. van der Molen en H.A. Kragt

Wetsartikelen: 18 lid 1 RVV

RECHTSPRAAK

Gedaagde heeft in groepsverband eiser in een horecagelegenheid mishandeld. Eiser heeft verwondingen opgelopen in het gezicht en psychologische klachten. In verband met het incident heeft het Schadefonds Geweldsmisdrijven reeds een bedrag van € 2.500 uitgekeerd aan eiser. De vordering van eiser als benadeelde partij in de strafzaak is niet-ontvankelijk verklaard. In deze procedure vordert eiser een verklaring voor recht dat gedaagde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld en dat gedaagde de geleden schade dient te vergoeden, met een voorschot van € 10.000. De vordering is gebaseerd op artikel 6:162 en 6:166 BW. De rechtbank oordeelt dat gedaagde op grond van artikel 6:166 BW voor het letsel en de daaruit voortvloeiende materiële en immateriële schade aansprakelijk is. Alles in aanmerking nemend is naar het oordeel van de rechtbank een smartengeld van € 1.250 passend. Gedaagde heeft gesteld dat het door het Schadefonds uitgekeerde bedrag in mindering moet worden gebracht op de schade van eiser. De rechtbank volgt dit verweer niet. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt niet dat de wetgever met de tekst van die bepaling beoogd heeft dat een slachtoffer zijn vorderingsrecht tegenover de dader verliest na ontvangst van een uitkering van het Schadefonds.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9660

Zaaknummer: C/10/537312 / HA ZA 17-989

Rechters: S.M. den Hollander

Advocaten: A.F. Ammerlaan en L.P. Quist

Wetsartikelen: 6:166 BW en 6 Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven

RECHTSPRAAK

WIA-uitkering is terecht beëindigd. WSW-indicatie ontzegt niet iedere betekenis gebruikelijk toetsingskader.

Appellant was laatstelijk werkzaam als productiemedewerker op grond van de Wet sociale werkvoorziening (WSW). Voor deze werkzaamheden heeft appellant zich ziek gemeld na een auto-ongeluk. Na zestien maanden is de WIA-uitkering terecht beëindigd, omdat appellant minder dan 35% arbeidsongeschikt is. In de eerdere uitspraak van 2 maart 2011 (ECLI:NL:CRVB:2011:BP7599) heeft de Raad overwogen dat aan een besluit tot toelating tot de doelgroep van de WSW, mede gelet op het gegeven dat hierbij een ander toetsingskader wordt gehanteerd dan bij de WAO-beoordeling, geen doorslaggevende betekenis toekomt, hetgeen echter niet wegneemt dat daaraan ook niet elke betekenis kan worden ontzegd. Er bestaat geen aanleiding om te twijfelen aan de conclusie van de verzekeringsartsen dat appellant, met inachtneming van de beperkingen in de FML, in staat is een volledige werkweek te werken.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-11-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3979

Zaaknummer: 17/376 WIA

Rechters: E. Dijt, E.C.R. Schut en R.B. Kleiss

RECHTSPRAAK

Wrongful birth. Eisers zijn echtelieden. Na een mislukte sterilisatie van de man hebben zij een vierde kind gekregen. Zij vorderen vergoeding van de schade die zij hebben geleden als gevolg van de mislukte sterilisatie, resulterend in de geboorte van het kind. Eisers vorderen in dit incident dat de rechtbank CWZ en Centramed op de voet van artikel 223 Rv zal veroordelen tot betaling van een bedrag van € 175.000 als voorschot op de schadevergoeding. De rechtbank oordeelt als volgt. Een provisionele eis kan in de procesinleiding maar ook in de loop van het geding worden ingesteld, zo volgt uit artikel 223 Rv. De door eisers gestelde financiële stress is voldoende aannemelijk en dringend om een inhoudelijke behandeling van hun provisionele eis te rechtvaardigen. De rechtbank acht voor kosten voor opvoeding en verzorging van het kind € 21.000 als voorschot toewijsbaar. Toewijzing van een voorschot voor verlies aan arbeidsvermogen en de gestelde weggevallen zelfwerkzaamheid is niet aan de orde. Aan smartengeld is een voorschot van € 10.000 toewijsbaar. Dit bedrag bestaat ten eerste uit tweemaal € 4.000 voor de inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht van eisers. Daarnaast is de vrouw ongewild geconfronteerd met een vierde zwangerschap en bevalling en de ingrijpende lichamelijke gevolgen daarvan. Deze inbreuk op haar lichamelijke integriteit dient als het oplopen van lichamelijk letsel te worden gekwalificeerd. De rechtbank acht een vergoeding van € 2.000 op zijn plaats.

Eisers zijn gehuwd en hebben drie kinderen. De man heeft een sterilisatieoperatie ondergaan, waarna hij te horen kreeg dat uit onderzoek bleek dat hij steriel was en dat het gebruik van voorbehoedmiddelen niet langer nodig was. Desondanks is de vrouw een paar maanden later

zwanger geraakt. Vastgesteld is dat de man de vader is. Het kind is inmiddels geboren. Eisers vorderen in dit incident dat de rechtbank CWZ en Centramed zal veroordelen tot betaling van een bedrag van € 175.000 als voorschot op de schadevergoeding. Eisers ervaren financiële stress door de zorg voor hun inmiddels 6-jarige kind. Het schadebedrag van in totaal € 164.406 bestaat uit de posten verlies aan arbeidsvermogen, weggefallen zelfwerkzaamheid, kosten opvoeding en levensonderhoud, kosten grotere auto en € 25.000 aan smartengeld. De rechtbank acht voor kosten voor opvoeding en verzorging van het kind € 21.000 als voorschot toewijsbaar. Toewijzing van een voorschot voor verlies aan arbeidsvermogen en de gestelde weggefallen zelfwerkzaamheid is niet aan de orde. Aan smartengeld is een voorschot van € 10.000 toewijsbaar. Dit bedrag bestaat ten eerste uit tweemaal € 4.000 voor de inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht van eisers. Daarnaast is de vrouw ongewild geconfronteerd met een vierde zwangerschap en bevalling en de ingrijpende lichamelijke gevolgen daarvan. Deze inbreuk op haar lichamelijke integriteit dient als het oplopen van lichamelijk letsel te worden gekwalificeerd. De rechtbank acht een vergoeding van € 2.000 op zijn plaats.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:5618

Zaaknummer: NL17.15695

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen, T.P.E.E. van Groeningen en M.M. Klaasen

Advocaten: M.A. Smits en K. Mous

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor een poging tot zware mishandeling, verkrachting en wederrechtelijke vrijheidsberoving door het destijds 17-jarige slachtoffer in een hotelkamer onder bedreiging met de dood en met toepassing van geweld urenlang seksueel te misbruiken en haar hierbij meermalen in het gezicht te stompen, haar keel dicht te knijpen en haar gezicht in het bed te duwen. Toewijzing immateriële schadevergoeding ad € 20.000 aan slachtoffer, waarbij in het bijzonder is gelet op de ingrijpende aard en de duur van het handelen van de verdachte, de gevolgen voor de benadeelde partij – onder meer bestaande uit lichamelijk letsel, paniekaanvallen, slaapproblemen en (andere) psychische klachten van serieus te nemen aard – en de omstandigheid dat de benadeelde partij zich onder behandeling heeft moeten stellen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4497

Zaaknummer: 23-004222-17

Rechters: C.N. Dalebout, M.L.M. van der Voet en B.A.A. Postma

Wetsartikelen: 242 Sr, 282 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Vermogensschade en immateriële schade door openbaring arbeidsverleden en persoonsgegevens (ex-)medewerker Defensie onvoldoende aannemelijk gemaakt.

Appellante was in dienst bij het ministerie van Defensie. Er is een interview met appellante verschenen in het personeelsblad met daarbij een foto, voornaam, achternaam, functie en arbeidsverleden van appellante. Vervolgens heeft een stichting dit blad ingezien in de bibliotheek van de Nederlandse Defensie Academie en de resultaten gepubliceerd op haar website. Met de rechtbank komt de Raad tot de conclusie dat appellante de beweerdelijk door haar geleden vermogensschade niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit verband had het op de weg van appellante gelegen om te onderbouwen welke inkomstenderving zij heeft geleden. Appellante heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat die inkomstenderving in een causaal verband staat met de geopenbaarde informatie over haar. Dat had appellante kunnen doen met bijvoorbeeld overlegging van gedane sollicitaties en de (reden van) afwijzing daarvan, wat zij heeft nagelaten. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voor vergoeding in aanmerking komende immateriële schade lijdt of heeft geleden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-11-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3608

Zaaknummer: 18/775 AW

Rechters: E.J.M. Heijs, J.J.T. van den Corput en H. Lagas

Advocaten: A.A. van Harmelen, A.J.M. Zwiap en L.D. de Groot

RECHTSPRAAK

Eiser is gebeten door een herdershond die zich op het achterterrein van een handelsonderneming bevond. Hij is in het ziekenhuis aan zijn wond behandeld. Eiser vordert een verklaring voor recht dat de handelsonderneming aansprakelijk is voor het bijtincident. Hij legt hieraan ten grondslag dat de handelsonderneming als gebruiker van het bedrijfsterrein en bezitter van de hond verantwoordelijk is voor de veiligheid van de bezoekers. De bijtwond is genezen, maar door het incident kan eiser naar eigen zeggen zijn werkzaamheden als automonteur niet meer uitvoeren. Hij heeft dan ook zijn onderneming moeten opheffen. Naast materiële schade heeft eiser ook immateriële schade geleden. De handelsonderneming stelt dat sprake is van eigen schuld, omdat eiser niks op het achterterrein te zoeken zou hebben gehad en de hond zou hebben uitgedaagd. De vordering tot vergoeding van materiële schade is door eiser op geen enkele wijze onderbouwd. Het door de bijtwond ontstane letsel is niet onderbouwd met de daartoe benodigde medische bescheiden. Voorts heeft eiser desgevraagd op de comparitie van partijen niet kunnen toelichten waarom hij met een hechting in zijn onderarm zijn werk als autohandelaar niet meer kon doen. Tijdens de comparitie heeft eiser gesteld dat, gezien de medische kwetsuur, een bedrag van € 2.500 à € 3.500 aan immateriële schadevergoeding redelijk is. Eiser heeft de hoogte van het door hem gevorderde bedrag niet van een nadere toelichting voorzien, noch naar concrete jurisprudentie verwezen. Gelet op hetgeen door partijen aan de orde is gesteld omtrent de immateriële schade, mede in aanmerking nemend de smartengeldvergoedingen die in de rechtspraak in vergelijkbare gevallen zijn toegekend, wordt deze geschat op € 500 en toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10854

Zaaknummer: C/10/543176 / HA ZA 18-70

Rechters: A. Boer

Advocaten: J.C.J. Smallenbroek en A.J.M. Vélú

Wetsartikelen: 6:179 BW

RECHTSPRAAK

Onterecht strafontslag geeft geen aanleiding tot vergoeding immateriële schadevergoeding vanwege aantasting in eer en goede naam.

In de financiële administratie van een jachthaven zijn bij een viertal kascontroles onregelmatigheden geconstateerd. Het college verleent strafontslag. De Raad oordeelt dat het strafontslag ten onrechte is gegeven. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene er na 1 januari 1997 niet langer op mocht vertrouwen dat de provisie aan appellant toekwam. Er is daarom niet op grond van deugdelijk vastgestelde gegevens de overtuiging verkregen dat betrokkene zich vanaf die datum provisiegeden heeft toegeëigend die niet aan hem toebehoorden en daarover bewust heeft gezwegen. Dat betekent dat betrokkene zich niet aan plichtsverzuim schuldig heeft gemaakt. Volgens vaste rechtspraak sluit de Raad aan bij het civiele schadevergoedingsrecht: schadevergoeding wegens gemiste betaling van de gemaximeerde gebruikskosten mobiele telefoon en wettelijke rente over het nabetaalde salaris worden toegewezen. Er bestaat geen aanleiding voor de vergoeding van geleden immateriële schade in de vorm van aantasting van zijn eer en goede naam. Appellant heeft zijn immateriële schade onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-11-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3516

Zaaknummer: 17/874 AW

Rechters: K.J. Kraan, N.J. van Vulpen-Grootjans en H.A.A.G. Vermeulen

Advocaten: A.G. Kerkhof en A. Stamoulis

RECHTSPRAAK

Terechte weigering WIA-uitkering. Zorgvuldig medisch onderzoek. Geen aanleiding tot benoemen deskundige. Eerlijk proces.

Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als elektrostatisch verfspuiter voor veertig uur per week. Hij heeft zich op 25 oktober 2012 wegens lichamelijke klachten ziek gemeld. Het recht op een WIA-uitkering wordt geweigerd. Juist oordeel rechtbank dat het bestreden besluit op zorgvuldig medisch en arbeidskundig onderzoek van het UWV berust. Appellant wordt niet gevolgd in zijn stelling dat hij bij gebreke van benoeming van een deskundige geen eerlijk proces heeft gekregen. Verwijzing naar vaste rechtspraak. Niet aannemelijk dat medische informatie heeft ontbroken waardoor de rechter geen goed beeld van de beperkingen van appellant heeft kunnen krijgen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3567

Zaaknummer: 16/5241 WIA

Rechters: R.E. Bakker, E.J.J.M. Weyers en J.L. Boxum

Advocaten: J.J. Bronsveld en F. Ergec

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht Erasmus Universiteit Rotterdam vanwege val over losliggende kabelhaspel.

Appellant is op basis van een tijdelijke aanstelling werkzaam geweest bij de Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR). Op 11 september 2013 heeft de echtgenote van appellant hem ziek gemeld wegens pijnklachten aan zijn rechterpols en onderrug als gevolg van een val door een losliggende kabelhaspel op 10 september 2013. Deze val vond plaats op het terrein van de EUR, terwijl appellant na afloop van de werkdag op weg was naar de parkeergarage. De Raad zal veronderstellenderwijs uitgaan van de toedracht en de omstandigheden zoals die door appellant zijn geschetst. De toedracht is ondersteund door het viertal foto's – volgens appellant daags na het ongeval gemaakt – waarop de situatie ter plaatse te zien is. De Raad zal aan de hand van de veronderstelde toedracht bezien of van een schending van de op het college rustende zorgplicht kan worden gesproken. De situatie zoals die te zien is op de foto's is niet als gevaarlijk te kwalificeren. Dat het zicht minder goed was door de regen was eerder reden voor verhoogde dan voor verminderde oplettendheid. In de gegeven omstandigheden had het college niet hoeven te waarschuwen voor de kabel(haspel). Het college heeft de op hem rustende zorgplicht niet geschonden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-11-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3450

Zaaknummer: 17/7679 AW

Rechters: K.J. Kraan, N.J. van Vulpen-Grootjans en H.A.A.G. Vermeulen

Advocaten: K. Aantjes, D.A. Pronk en D.Y.M. Korthals Altes-Biemans

RECHTSPRAAK

zorgverzekeraar-ouders baby/Langeland ziekenhuis

Een Irakees sprekende vrouw bevalt van haar vierde kind. De bevalling komt thuis spontaan op gang. Pas in het ziekenhuis wordt een stuitligging ontdekt. De bevalling vindt vaginaal plaats en verloopt moeizaam, waarop besloten wordt tot extractie. Ook die verloopt moeizaam. Het kind wordt uiteindelijk geboren met onder andere ernstige hersenafwijkingen door zuurstoftekort. De vraag is of in plaats van de stuitextractie gekozen had moeten worden voor een keizersnede, althans die keuze aan de vrouw gegeven had moeten worden. De rechtbank concludeert aan de hand van deskundigenoordelen (die zich op hun beurt baseren op de Richtlijn Stuitligging 2001 van de NVOG) dat de behandelend arts zijn informatieplicht ex artikel 7:448 BW heeft geschonden door die keuzemogelijkheid aan de vrouw te onthouden en oordeelt tevens dat sprake is van een causaal verband en schade.

Feiten

In 2006 is de vrouw voor de vijfde keer zwanger. Zij heeft al drie kinderen en zij heeft een keer een buitenbaarmoederlijke zwangerschap gehad. De vrouw is uitgerekend op 23 mei 2006.

Op 10 mei 2006 komt de bevalling spontaan op gang:

11.45 uur: de vrouw belt de verloskundige bij wie zij onder controle staat.

12.00 uur: de verloskundige arriveert.

12.10 uur: de vliezen breken en er loopt meconiumhoudend vruchtwater af (wat een teken kan zijn van foetale nood), de verloskundige stelt vier centimeter ontsluiting vast, voelt een handje en verwijst de vrouw met spoed naar het ziekenhuis.

13.00 uur: de vrouw wordt opgenomen in het ziekenhuis op de verloskamer en aangesloten op het CTG (wat de hartfrequentie van het kind en weeënactiviteit bij de moeder registreert).

13.15 uur: er wordt inwendig onderzoek verricht, waaruit een stuitligging in plaats van een handligging blijkt, er is sprake van acht centimeter ontsluiting.

13.45 uur: de vrouw krijgt oxytocine (24 ml/uur) toegediend (een middel dat weeën opwekt).

13.50 uur: de weeën blijven lang weg, er is sprake van vertraging van de hartfrequentie van het kind na de wee met daarna een goed herstel, de oxytocine wordt opgehoogd naar 48 ml/uur.

13.52 uur: er is sprake van signaalverlies van het CTG, waarbij de basishartfrequentie niet meer kan worden beoordeeld, maar wel diepe vertragingen in de hartfrequentie worden waargenomen.

14.00 uur: de oxytocine wordt opgehoogd naar 72 ml/uur en de vrouw begint met persen, oxytocine naar 96 ml/uur, een voetje wordt geboren.

14.05 uur: de vrouw lijkt weg te raken, de oxytocine wordt opgehoogd naar 160 ml/uur, het CTG is niet langer te beoordelen.

14.10 uur: na een drietal persweeën worden de beide voetjes geboren, er is een slechte tot afwezige perstechniek, de gynaecoloog besluit tot extractie, het kind beweegt nog normaal, de stuitextractie gaat zeer moeizaam door de ligging van de armpjes en het hoofd, wat met veel moeite wordt gecorrigeerd.

14.21 uur: het kind wordt geboren zonder ademhaling, hartactie en spierspanning.

Het kind wordt overgeplaatst naar het LUMC, alwaar ernstige hersenafwijkingen door zuurstoftekort worden geconstateerd, nierinsufficiëntie en elektrolytstoornissen.

De ouders en de zorgverzekeraar stellen ieder afzonderlijk het ziekenhuis aansprakelijk. Centramed, de verzekeraar van het ziekenhuis, wijst de aansprakelijkheid af op de grond dat er sprake was van een niet te voorziene complicatie.

In het dossier is aanwezig een advies uit juni 2007 van medisch adviseur, vrouwenarts Verhoeven, die aan vier hoogleraren het door de behandelend gynaecoloog gevoerde beleid heeft voorgelegd.

In 2009 heeft de rechtbank op verzoek een beschikking gegeven waarin een drietal deskundigenonderzoeken wordt bevolen: door een neonatoloog (Govaert), een gynaecoloog (Lotgering) en een kinderneuroloog (Van Nieuwenhuizen). De deskundigen rapporteren aan

de rechtbank respectievelijk in september 2010, december 2010 en mei 2011.

In het dossier is ook een advies aanwezig van medisch adviseur Westerweel, gedateerd maart 2011.

De zorgverzekeraar vraagt een gynaecoloog-perinatoloog (Van der Post) enkele vragen te beantwoorden; deze rapporteert in februari 2015.

In 2017 volgt een dagvaarding. De ouders en de zorgverzekeraar vorderen een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is. Aan de vorderingen wordt ten grondslag gelegd dat de gynaecoloog heeft gekozen voor een stuitextractie, terwijl daartoe geen indicatie bestond, en daarmee niet conform de professionele standaard heeft gehandeld en aldus artikel 7:453 BW heeft geschonden. Door dit handelen is schade ontstaan die niet zou zijn ontstaan als de gynaecoloog had gekozen voor een keizersnede.

Het ziekenhuis worden de volgende verwijten gemaakt:

- Er is geen echo gemaakt bij aankomst in het ziekenhuis.
- Er heeft geen counseling plaatsgevonden/er was geen informed consent wat betreft het verrichten van een stuitextractie.
- De behandeling is deels verricht door een arts-assistent niet in opleiding.
- Er is een onjuist medicatiebeleid gevoerd tijdens de bevalling, omdat (een hoge dosis) oxytocine is toegediend.
- Er is gekozen voor een stuitextractie in plaats van een keizersnede.
- De verslaglegging is incompleet en tegenstrijdig.

Het ziekenhuis voert verweer. De zaken van de ouders en de zorgverzekeraar worden gevoegd en partijen verzoeken in beide zaken recht te doen op basis van dezelfde feiten.

Oordeel

De rechtbank concentreert zich op het verwijt dat geen counseling heeft plaatsgevonden en dat geen sprake was van informed consent wat betreft het voortzetten van een vaginale bevalling. Gememoreerd wordt de norm: op grond van de artikelen 7:448 jo. 7:450 BW dient de patiënt, om weloverwogen toestemming te kunnen geven voor de door de arts voorgestelde behandeling, voldoende geïnformeerd te zijn door de arts over – onder meer – de risico's van de voorgestelde behandeling en andere behandelingen die in aanmerking komen. De

informatieverplichting strekt ertoe de patiënt in staat te stellen goed geïnformeerd te beslissen of hij toestemming voor deze behandeling zal geven. Het tekortschieten in de nakoming van deze verplichting roept het risico in het leven dat de patiënt niet op de door hem gewenste wijze van zijn zelfbeschikkingsrecht gebruik kan maken, het risico derhalve dat hij een keuze maakt die hij mogelijk niet gemaakt zou hebben als hij goed geïnformeerd was. De inhoud van de door de arts te verstrekken informatie en de wijze waarop deze wordt verstrekt, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval.

De hamvraag in deze zaak is of de vrouw na het inwendig onderzoek om 13.15 uur geïnformeerd had moeten worden over de gevolgen en risico's van een vaginale bevalling en of haar de mogelijkheid van een keizersnede had moeten worden voorgehouden (dat dit niet is gebeurd, is niet in geschil). De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend.

Zij baseert zich daarvoor op de rapporten van Lotgering en Van der Post. De rechtbank verwerpt het verweer van het ziekenhuis dat geen acht dient te worden geslagen op het rapport van Van der Post omdat hij eenzijdig is benaderd: ook de bewijswaardering van een deskundigenrapport dat op eenzijdig verzoek tot stand is gekomen, is vrij. Wel kan sprake zijn van een verdere motiveringsplicht in het geval partijen zich beroepen op uiteenlopende zienswijzen van door hen geraadpleegde deskundigen (vgl. HR 9 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT2921). Die situatie is hier echter niet aan de orde, omdat Van der Post en Lotgering dezelfde zienswijze hebben.

Lotgering baseert zich in zijn rapport op de Richtlijn Stuitligging 2001 van de NVOG. De rechtbank vervolgt ermee dat er gronden kunnen zijn geweest voor afwijking van de Richtlijn, namelijk wanneer dat in het belang van een goede patiëntenzorg wenselijk was en die afwijking kon worden beargumenteerd. Ook in dit verband zijn de omstandigheden van het geval bepalend. Steeds is leidend dat aan de patiënt de zorg behoort te worden verleend die in de omstandigheden van het geval van een redelijk bekwaam arts mag worden verlangd (vgl. HR 1 april 2005, ECLI:NL:HR:2005:AS6006). Het ziekenhuis voert een zestal omstandigheden aan op grond waarvan de vrouw, in afwijking van de Richtlijn, niet geïnformeerd behoefde te worden over de voor- en nadelen van een vaginale bevalling en haar niet de optie van een keizersnede behoefde te worden voorgehouden.

- Het was te laat om een keizersnede te verrichten, omdat de vrouw op het punt van bevallen stond.
- Vanwege taalproblemen was geen goede communicatie mogelijk, zodat het niet mogelijk was de vrouw een verantwoorde keuze te laten maken.
- Er waren geen contra-indicaties om de vaginale bevalling voort te zetten.

- Een keizersnede zou naar verwachting meer tijd hebben geveerd dan het voortzetten van de bevalling.
- Aan een secundaire keizersnede kleven meer risico's dan aan een geplande keizersnede.
- De Richtlijn Stuitligging was geen goede weergave meer van de binnen de beroepsgroep geldende normen en inzichten, en is inmiddels herzien.

Na uitgebreide behandeling vindt geen van deze verweren gehoor bij de rechtbank. Daargelaten dat uit de verslaglegging niet blijkt dat beargumenteerd is afgeweken van de hoofdregel dat de vrouw moest worden geïnformeerd over de te maken keuzes, leidt geen van de verweren ertoe dat afwijking van de Richtlijn Stuitligging gerechtvaardigd was. De slotsom is dat de voor- en nadelen van een vaginale bevalling en een keizersnede met de vrouw besproken hadden moeten worden en samen met haar een keuze had moeten worden gemaakt. Door dit na te laten, heeft de behandelend arts de op hem rustende informatieplicht ex artikel 7:448 BW geschonden.

De volgende vraag die de rechtbank beantwoordt, is die of de vrouw, als zij rond 13.15 uur voldoende was ingelicht, als redelijk handelend patiënt en/of om redenen van persoonlijke aard niet voor een vaginale bevalling maar voor een keizersnede zou hebben gekozen (zie HR 23 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2737), met andere woorden of er sprake is van causaal verband met de schade van het kind. Het ziekenhuis betwist dat en het is aan de vrouw om te stellen en zo nodig te bewijzen dat zij, als zij voldoende was geïnformeerd, had gekozen voor een keizersnede in plaats van een vaginale bevalling. Om te kunnen beoordelen of de vrouw bij voldoende informatie zou hebben gekozen voor een keizersnede, is onder meer van belang wat de risico's van een vaginale bevalling en een keizersnede waren. Redenen van persoonlijke aard kunnen evenwel doorslaggevend zijn. En van dat laatste is sprake.

De vrouw stelt dat zij zou hebben gekozen voor een keizersnede en dat zij dit, zodra zij hoorde dat het kind in een stuit lag, aan de betrokken arts heeft aangegeven. Ook de dochter van de vrouw en de vader hebben hierom verzocht. Dat om een keizersnede is gevraagd, wordt door het ziekenhuis niet betwist. De vrouw zou hebben gekozen voor een keizersnede, omdat de dochter onlangs een succesvolle spoedkeizersnede bij een stuitligging had ondergaan.

Aan de hand van de verweren die volgens het ziekenhuis pleiten tegen de keuze voor een keizersnede, beargumenteert de rechtbank dat die of onvoldoende zwaarwegend zijn tegenover de stelling van de vrouw, dan wel geen hout snijden.

En dus komt de rechtbank toe aan de schadevraag of, indien de vrouw kort na 13.15 uur had gekozen voor een keizersnede, geen, althans minder schade was ontstaan. Eisers stellen dat in

dat geval geen schade was ontstaan, omdat het letsel het gevolg is van de stuitextractie. Bij een keizersnede zou het geboortetrauma afwezig zijn geweest. De rechtbank gaat hierin mee, althans acht deze stelling van eisers onvoldoende gemotiveerd betwist. De rechtbank berekent dat de beslissing om een keizersnede om 13.25 uur genomen had kunnen worden en vervolgens dat met een keizersnede het kind om 13.50 uur geboren had kunnen zijn, in welk geval het geboortetrauma niet was ontstaan. De rechtbank baseert zich daarvoor op de rapporten van Lotgering, Govaert, Van der Post en Van Nieuwenhuizen.

Het voorgaande betekent dat de door eisers geleden schade het gevolg is van de schending van de informatieplicht door de arts en dat het ziekenhuis op grond van artikel 7:462 BW deze dient te vergoeden.

In beide zaken worden de gevraagde verklaringen voor recht toegewezen en wordt aan de ouders een voorschot toegekend van € 50.000.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-10-2018

Zaaknummer: C/09/549134 / HA ZA 18-263 en C/09/531098 / HA ZA 17-437 (gevoegd

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft het slachtoffer met een vuurwapen tegen het gezicht geslagen. Het slachtoffer heeft hierdoor ernstig oogletsel opgelopen. Het linkeroog van het slachtoffer moest, als gevolg van deze zware mishandeling, operatief worden verwijderd. De rechtbank oordeelt dat het handelen van verdachte een zeer ernstige inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit van het slachtoffer, die de gevolgen van hetgeen hem is overkomen altijd met zich zal blijven dragen. Dit blijkt ook uit de verklaring van het slachtoffer ter terechtzitting. Daarin heeft hij tevens verklaard dat het feit ook langdurige angst, woede en verdriet bij hem heeft veroorzaakt. Dit rekent de rechtbank verdachte zwaar aan. De benadeelde vordert € 30.000 aan immateriële schadevergoeding. Op grond van de door de benadeelde partij gestelde omstandigheden en rekening houdend met de vergoedingen die in soortgelijke zaken worden toegekend, begroot de rechtbank de immateriële schadevergoeding naar billijkheid op € 20.000.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:8824

Zaaknummer: 13/650071-18

Rechters: V.V. Essenburg, H.E. Spruit en O.P.M. Fruytier

Advocaten: D. Fontein

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot diefstal en diefstal. De benadeelde partij vordert immateriële schade na diefstal van goederen uit een woning. In het geval geen sprake is van lichamelijk letsel kan op grond van artikel 6:106 lid 1 BW slechts een vergoeding voor immateriële schade worden toegekend indien de benadeelde partij in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast. Geestelijk letsel kan pas worden aangemerkt als aantasting van de persoon, indien de psychische gevolgen voldoende ernstig zijn. Gevoelens van onveiligheid en wantrouwen vallen niet onder het bereik van artikel 6:106 BW. Ernstige psychische schade, als hiervoor bedoeld, is door de benadeelde partij niet gesteld. De vordering tot vergoeding van immateriële schade wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:5066

Zaaknummer: 18/720142-18

Rechters: M.J. Dijkstra, Th.A. Wiersma en C. Krijger

Advocaten: A. Allersma

Wetsartikelen: 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Driepartijenovereenkomst ‘beroepspraktijkvorming’ tussen school, leerling en bedrijf betreffende een stage van leerling van ROC Amsterdam (ROC) op vliegveld van Aviapartner. De student raakt betrokken bij een bedrijfsongeval. Bij het ontkoppelen van een vliegtuigtrap is de student met zijn onderbenen bekneld geraakt tussen de koppelstang en het onderstel van de vliegtuigtrap. Hierdoor is een gecompliceerde fractuur aan zijn linkerbeen ontstaan, waaraan de student meerdere keren is geopereerd. Er is blijvend letsel. Aviapartner is aansprakelijk gehouden voor de schade van de leerling en wenst zich op grond van de driepartijenovereenkomst te verhalen op ROC. De eerste rechter wees de desbetreffende vordering van Aviapartner tegen ROC toe. De overeenkomst wordt uitgelegd aan de hand van de Haviltex-maatstaf. Het hof oordeelt dat de overeenkomst zo moet worden uitgelegd dat ROC ermee heeft ingestemd dat Aviapartner niet aansprakelijk is voor schade die de student in verband met zijn stage bij Aviapartner lijdt. Voorts zijn partijen overeengekomen dat ROC een aanvullende verzekering afsluit tegen het financiële risico van ongevallen tijdens werkuren. Dat financiële risico kan naar zijn aard zowel de student als Aviapartner treffen en partijen moeten zich daarvan bewust geweest zijn. Tegen deze achtergrond brengt de overeenkomst mee dat ROC gehouden is de schade te dragen die Aviapartner lijdt als gevolg van haar aansprakelijkheid voor letsel en de daaruit voortvloeiende schade van de student in verband met zijn stage bij Aviapartner.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:693

Zaaknummer: 200.198.174/01

Rechters: J.F. Aalders, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten en J.M. de Jongh

Advocaten: M.R. Ruygvoorn en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 7:658 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Er heeft een arbeidsongeval plaatsgevonden waarbij verzoeker van een ladder af is gevallen. Op de dag van het ongeval was verzoeker in dienst bij uitzendbureau Flextra, dat verzoeker had uitgeleend aan Het Nieuwe Ambacht voor schilderwerkzaamheden. Verzoeker verzoekt een verklaring voor recht dat Flextra en Het Nieuwe Ambacht hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade. Verzoeker heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat Het Nieuwe Ambacht tekortgeschoten is in de op haar rustende zorgplicht ex artikel 7:658 BW door een onveilig arbeidsmiddel (ladder) ter beschikking te stellen voor de te verrichten werkzaamheden. Op grond van bestendige rechtspraak heeft het tekortschieten van Het Nieuwe Ambacht tevens als tekortschieten van Flextra te gelden, aldus verzoeker. Zowel een formele als materiële werkgever dient een veilig arbeidsmiddel ter beschikking te stellen aan de werknemer, aldus de kantonrechter. Dit was in casu onder de gegeven omstandigheden niet het geval. De kantonrechter volgt Flextra niet in haar ingenomen standpunt dat verzoeker had moeten weigeren zijn werkzaamheden te verrichten als hij de ladder onveilig vond en dat de gevolgen van het ongeval om die reden (deels) voor zijn rekening en risico dienen te komen. Flextra en Het Nieuwe Ambacht zijn hoofdelijk aansprakelijk. Hun verzekeraars dienen de schade te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13273

Zaaknummer: 6238786 RP VERZ 17-50469

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: A. Kolder, L. van den Ham-Leerkes en M.J. van Hilten

Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019aa Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoeker heeft tijdens zijn werkzaamheden een vorkheftrucklepel van tussen de 100 en 125 kilogram op zijn voet gekregen. Naast lichamelijk letsel heeft verzoeker ook psychische klachten ontwikkeld. Hij verzoekt een verklaring voor recht dat zijn werkgever aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade. Hij stelt dat de werkgever de op haar rustende zorgplicht heeft geschonden door een onveilig arbeidsmiddel ter beschikking te stellen. De kantonrechter stelt voorop dat een werkgever ervoor moet zorg dragen dat het gebruik van een arbeidsmiddel, in casu een vorkheftruck, geen gevaar oplevert voor de veiligheid en gezondheid van een werknemer en dat de werkgever verantwoordelijk is voor de (technische) veiligheid van het arbeidsmiddel. De werkgever kan zich ook niet met succes beroepen op het feit dat zij de vorkheftruck in bruikleen had van een professionele partij die had toegezegd voor aflevering aan werkgever de vorkheftruck te controleren of het voldeed aan alle eisen. In de verhouding tot verzoeker heeft die partij te gelden als een hulppersoon van werkgever en is werkgever voor de fouten van haar contractuele wederpartij aansprakelijk. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:16709

Zaaknummer: 6336409 RP VERZ 17-50520

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: L.B. de Jong en H.A. Bravenboer

Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019aa Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling, zwaar lichamelijk letsel ten gevolge hebbend. Verdachte heeft slachtoffer in een uitgaansgelegenheid twee vuistslagen tegen het hoofd gegeven, waardoor het slachtoffer ten val is gekomen. Ten gevolge daarvan heeft het slachtoffer een hersenbeschadiging opgelopen, die cognitieve klachten en een PTSS met zich heeft gebracht. Dit heeft een knik in het functioneren van het slachtoffer teweeggebracht. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding ad € 25.000.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:10632

Zaaknummer: 13/650270-15

Rechters: R.A. Overbosch, R.H.C. Jongeneel en K.A. Brunner

Advocaten: C. Maat

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De rechtbank acht wettig en overtuigend bewezen dat beide verdachten samen zich schuldig hebben gemaakt aan een poging tot doodslag bij een woningoverval. De hele familie is slachtoffer geworden van de overval. De man is met een honkbalknuppel meerdere malen op het hoofd geslagen en heeft ernstig blijvend letsel opgelopen. De overvallers hebben zijn vrouw met pepperspray aangevallen en haar vastgebonden met tiewraps. Ook hun zoon, die al in bed lag, is daarna vastgebonden. Hun andere zoon werd vastgebonden toen hij thuiskwam. De overvallers hebben buiten drie andere familieleden aangetroffen die op dat moment thuiskwamen. Twee van deze familieleden zijn in elkaar geslagen. De overvallers hebben pasjes, de spaarpotten van de kinderen, een personenauto en munten uit de kluis meegenomen. De man en zeven familieleden hebben zich allen als benadeelde partij gevoegd. Aan de man wijst de rechtbank € 20.000 toe ter zake van immateriële schade. Aan de overige familieleden worden bedragen tussen € 3000 en € 7000 toegekend.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:6794

Zaaknummer: 02-820711-17 en 02-665204-18 (ttzgev)

Rechters: Beudeker, Fleskens en Maandag

Advocaten: Beukers-Bouten

Wetsartikelen: 287 Sr, 288 Sr, 310 Sr, 311 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De rechtbank acht wettig en overtuigend bewezen dat beide verdachten samen zich schuldig hebben gemaakt aan een poging tot doodslag bij een woningoverval. De hele familie is slachtoffer geworden van de overval. De man is met een honkbalknuppel meerdere malen op het hoofd geslagen en heeft ernstig blijvend letsel opgelopen. De overvallers hebben zijn vrouw met pepperspray aangevallen en haar vastgebonden met tiewraps. Ook hun zoon, die al in bed lag, is daarna vastgebonden. Hun andere zoon werd vastgebonden toen hij thuiskwam. De overvallers hebben buiten drie andere familieleden aangetroffen die op dat moment thuiskwamen. Twee van deze familieleden zijn in elkaar geslagen. De overvallers hebben pasjes, de spaarpotten van de kinderen, een personenauto en munten uit de kluis meegenomen. De man en zeven familieleden hebben zich allen als benadeelde partij gevoegd. Aan de man wijst de rechtbank € 20.000 toe ter zake van immateriële schade. Aan de overige familieleden worden bedragen tussen € 3000 en € 7000 toegekend.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:6793

Zaaknummer: 02-810669-17, 02-665203-18, 02-261118-16

Rechters: Beudeker, Fleskens en Maandag

Advocaten: Beukers-Bouten

Wetsartikelen: 287 Sr, 288 Sr, 310 Sr, 311 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid voor Q-koorts. Eiser is in 2012 ernstig ziek geworden door Q-koortsbesmetting en in 2013 en 2014 hebben artsen geconcludeerd dat eiser leed aan het Q-koortsvermoeidheidssyndroom. Eiser vordert een verklaring voor recht dat de Staat onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door hem niet of onvoldoende te informeren over de bekende gevaren van Q-koorts en door te lang na te laten adequate maatregelen te treffen om hem te beschermen tegen de gevaren van Q-koorts. Ook vordert eiser een verklaring voor recht dat de Staat gehouden is om de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade te vergoeden. De rechtbank oordeelt dat geen enkel verband gesteld of gebleken is tussen eisers (besmetting met) Q-koorts en het door hem aan de Staat verweten niet of onvoldoende informatie verstrekken over deze ziekte in de periode 2005 tot en met 2009 en het door hem aan de Staat gemaakte verwijt dat de Staat te lang heeft nagelaten om in deze periode adequate maatregelen te treffen ter bescherming tegen de gevaren van Q-koorts. Daarmee is niet voldaan aan het voor vestiging van aansprakelijkheid van de Staat vereiste causaal verband. Dit staat in de weg aan toewijzing van de vordering.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:15100

Zaaknummer: C-09-542120-HA ZA 17-1142

Rechters: L. Alwin, R.C. Hartendorp en H.J. van Harten

Advocaten: Z.M. Alaca en E.W. Brans

Wetsartikelen: 11 Gw, 21 Gw, 22 Gw, 2 EVRM en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2017 heeft een ongeval plaatsgevonden waarbij verzoekster letsel heeft opgelopen. Zij liep over een trottoir in Den Haag en hield wegens de regen een paraplu opgestoken vast. Zij is vervolgens tegen een tram van HTM aangelopen. HTM is van mening dat er feiten en omstandigheden zijn die aan verzoekster kunnen worden toegerekend. Verzoekster verzoekt bij wijze van deelgeschil ex artikel 1019w-1019cc Rv voor recht te verklaren dat HTM aansprakelijk is voor de gehele materiële en immateriële geleden en nog te lijden schade zonder enige vorm van eigen schuld. Verzoekster heeft aan haar verzoek artikel 6:162 BW ten grondslag gelegd, aangezien de trambestuurder in strijd met een wettelijke plicht, althans in strijd met de maatschappelijke zorgvuldigheid heeft gehandeld. De kantonrechter is echter van oordeel dat de onderhavige kwestie zich niet leent voor een beoordeling in deelgeschil. Daartoe is allereerst van belang dat zowel uit de stukken als op zitting duidelijk is geworden dat de feiten die relevant zijn in het kader van een beoordeling over de mate van eigen schuld, in deze zaak nog niet vast staan. Partijen verschillen van lezing over de toedracht. Het verzoek wordt op grond van artikel 1019z Rv afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13270

Zaaknummer: 6776224 RP VERZ 18-50200

Advocaten: R. Schoemaker en J. Schep

Wetsartikelen: 6:162 BW, 1019aa Rv en 1019z Rv